

Textos d'Àlvar (4): Contrició

En aquella hora amarga, què podia fer Sant Pere? Com podria assolir el penediment? L'Evangelí no ens ho diu, però penso en el que repetia el nostre Pare [sant Josepmaria]: que a Jesús es torna sempre a través de Maria.

24/04/2014

Contrició

Per por del dolor, els Apòstols van abandonar Jesús i Pere el va negar

tres cops. Poc abans, es manifestava sincerament decidit a donar la vida pel Senyor, però no havia comptat amb la seva flaqueza. Tanmateix, després de la seva traïció, es penedeix, plora per amor i troba el perdó. Aquella infidelitat momentània no serà obstacle per convertir-se en la roca damunt la qual Crist edificarà la seva Església. La gràcia de Déu i la contrició el transformen en suport ferm, en home fidel.

El Senyor sap de quin fang ens va formar i es recorda que som pols (Salm 103 (102), 14), i mai no rebutja un cor penedit; un esperit que es penedeix (Salm 51 (50), 19). Quan algú ha fet un mal pas, no es pot quedar com aquella dona malalta de qui parla l'Evangelí, que anava tota encorbada i no es podia redreçar per res (Lc 13, 11).

(...)

En aquella hora amarga, què podia fer Sant Pere? Com podria assolir el penediment? L'Evangelí no ens ho diu, però penso en el que repetia el nostre Pare [sant Josepmaria]: que a Jesús es torna sempre a través de Maria (Cf. *Camí*, n. 495). Ella és el millor camí per obtenir una contrició que ens netegi i ens estrenyi amb el cor de Crist, més íntimament encara del que ho estàvem abans de cada ensopegada. *Mare meva, Senyora* –va escriure el nostre Pare [sant Josepmaria] als seus *Apunts íntims*–, *Tu saps bé el que em cal. Abans que res, dolor, dolor d'Amor: plorar?... O sense plorar: però que em faci mal de debò, que netegem bé l'ànima del ruquet de Jesús. Ut iumentum!... Oh!, vull servir-li de tron per a un triomf més gran que el de Jerusalem..., perquè no tindrà Judes, ni hort de les Oliveres, ni nit closa... Farem que s'encengui el món, en les flames del foc que vas venir a portar a la terra!... I la llum de la teva veritat, Jesús*

nostre, il·luminarà les intelligències, en un dia sense fi (sant Josepmaria, 16-VII-1934, a *Apunts íntims*, n. 1741). Filla meva, fill meu, aquest foc i aquesta llum són ara a les teves mans, en tot el teu ésser. No permetis que l'aburgesament els apagui; reacciona de seguida, quan et vegis fluixejar, amb una mortificació més generosa que torni a abrindar el teu cor amb la flama del Senyor, que prendrà també en tantes altres ànimes, gràcies, precisament, a la teva fidelitat: al fet que comencis i recomencis a ser fidel. Val la pena!» (*Carta*, 19-III-1992, n. 44-45, volum III).
